

közömbös az, hogy felperes az általa másnak eladott részvényekért nála befolyt vagy a saját maga által megvett részvények tőzsdei árát számolja-e el alperes folyószámláján.

P. VII. 2563/925.

(A döntés évi magja helyes, de az ilyen elszámolásról szóló értesítés kötelező elküldését kell hangsúlyozni, nehogy spekulációra szolgáljon alapul.)

Kényszerértékesítés időpontja. A K. t. 351., 352. §-aiban nincs meghatározva az, hogy az eladó az árut a késedelmes vevő rovására a késedelem beálltával azonnal tartoznék eladni; az eladó e jogával mindaddig élhet, míg a vevő késedelembe van.

P. VII. 3058/925.

(A döntést helyeselni kell. Ez az állásfoglalás módot ad arra, hogy az eladó kísérletet tegyen időhaladék nyújtásával egy esetleges megegyezés megkötésére. Az ellenkező álláspont belekényszeríti az eladót az azonnal való értékesítésbe, ami sokszor elvágja a békés elrendezés lehetőségét.)

Ügylet egységessége. Abból, hogy a két próbavagon bányafa bányauzem céljaira szolgált — az tehát mint egységes egész volt az ügylet tárgya, — amelyet alperes az ő vevőjével kötött ügylet természeténél fogva annak csak mint egészet szállíthatta és hogy ekként az alperes a részbeni teljesítés elfogadását már csak azért is jogszzerűen tagadhatta meg, mert csak így óvhatta meg magát azokkal a kifogásokkal szemben, amelyekkel ő ellenében a nem kötésszerű áru szállításából folyóan az ő vevője élhetett volna, nyilvánvaló, hogy a vételi ügylet tárgyál szolgált áru annak dologi oszthatósága dacára jogilag oszthatatlan. Minthogy pedig az irányadó tényállás szerint a két vagonban szállított áru csak részben felelt meg a megrendelésnek, részben — közel 40% erejéig — pedig — pedig nem megrendelészerű volt: az alperes az ügylettől jogszerűen állott el.

Ezek szerint a fellebbezési bíróság anyagi jogi szabályt sértett azzal az ítéleti döntésével, hogy felperes egy vagon fának szerződéses vételárát alperestől jogosult követelni s hogy alperes csupán egy vagon szerződésellenes minőségű fát illetően követelhet kártérítést. P. VII. 1304/924. sz.

(Állandó gyakorlat.)

Kárenyhítési köteletség megszorítása. A m. kir. Kuria fellebbezésében elfoglalt jogi álláspont szerint az alperes csak akkor nem tartozik kártérítéssel, ha a felperesnek a felek közt létrejött szerződésnek megfelelő feltételekkel módjában állott volna magát a kereseti árura nézve fedezni; azonban a meg nem támadott tényállás szerint a felperesnek ez módjában nem állott. Alaptalan tehát az alperesnek az a vitatása, hogy a felperes amennyiben hitel mellett nem szerezhetette be az árut, tartozott volna esetleg kölcsönt felvenni. P. VII. 979/925.

(V. ö. Dr. Beck Salamon cikkét: Vétő fél védelme — folyó évi 1. számunkban.)

Alkalmazotti rendelet. Az 1910/1920. M. E. számú kormányrendelet hatálya annak 1. §-a értelmében azoknak szolgálati viszonyaira terjed ki, akik kereskedőnek, vagy iparosnak vállalatában mint tisztviselők, vagy kereskedősegédek vannak alkalmazva.

E rendelet alkalmazhatóságának szempontjából tehát nemcsak az alkalmazotti, hanem a munkaadó foglalkozása, üzlet- és munkaköre is figyelembe veendő és ha a munkaadó kereskedői, vagy ipari vállalati minősége meg nem állapítható, az alkalmazotti